

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. T. T.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2018, č. j. OAM-170/LE-LE05-LE27-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítá, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a náležitě své rozhodnutí neodůvodnil, což

je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Primárně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a formální nedostatky rozhodnutí. Poukázal na to, že v rozporu s ustanovením

§ 68 odst. 2 správního řádu není žalobce v rozhodnutí dostatečně identifikován (§ 18 odst. 2 správního řádu), není uvedeno jméno, příjmení, datum narození, místo trvalého pobytu

a ve výrokové části absentuje právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno.

3. Po věcné stránce žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu (tj. porušení § 68 odst. 3 správního řádu).

Dle jeho názoru nebyly správním orgánem zohledněny shromážděné podklady, které se navíc nijak netýkaly jeho aktuální situace. Žalobce dále zopakoval důvody, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. jeho rodinná vazba v České republice, kdy poukázal na fakt, že zde má dceru, o kterou se stará a finančně na ni přispívá. Má rovněž za to, že po návratu do své vlasti by si tam nenašel žádnou práci a bez pomoci rodiny (kterou tam žalobce nemá)

by bylo nemožné se v zemi znovu usadit. Žalobce poukázal na důvodnost svého nároku na udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť se o nezletilou dceru stará hlavně on, je na něm finančně závislá. Vycestováním do domovského státu by se vztahy s jeho dcerou i s partnerkou žalobce (obě občanky České republiky) narušily, což žalobce vnímá jako vážnou újmu jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti odkázal na metodickou Příručku

k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, konkrétně na články 195 až 219, věnující se problematice „prokazování faktů“. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán řádně nezjistil skutečný stav věci, jeho tvrzení bagatelizoval, aniž by dostatečně ověřil jejich relevanci.

4. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgán nevycházel při posuzování jeho žádosti ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, neboť jich část ignoroval a rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a nesouhlasí s žalobními námitkami. Ve svém vyjádření k žalobě dále popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, snažil se, aby při rozhodování skutkově obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podotkl, že tato žádost o udělení mezinárodní ochrany

je opakovaná, když předchozí řízení o žádosti bylo zastaveno z důvodu, že se žalobce nedostavil k pohovoru. Žalovaný tak vycházel pouze z výpovědi žalobce ze dne 15. 12. 2017, když ten uvedl, že je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl členem žádné organizace a nijak se politicky neangažoval. Žalobce je svobodný a má jedno dítě, ale

žalovaný neshledává žádný, zvláštního zřetele hodný způsob pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce je zdravotně zcela v pořádku, nemá žádné omezení a ve vlasti nevyžaduje žádnou tam nedostupnou zdravotní péči.

6. Žalovaný rovněž neshledal žalobcem namítané rodinné vazby v České republice jako relevantní důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Poukázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38; ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48; nebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28. Žalobcem tvrzené skutečnosti pak nebyly žalovaným shledány za ty, které spadají mezi obvyklé případy tzv. důvodů hodných zvláštního zřetele, když tam spadají spíše případy osob postižených významnou humanitární katastrofou, či osob s vážným zdravotním postižením. Žalovaný zdůraznil, že ani manželství s občanem České republiky nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. To, že se žalobce nechce vrátit do své vlasti z ekonomických důvodů pak také nelze podřadit pod důvody udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Odkaz žalobce na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 je pak zcela nepřiléhavý, jelikož žalobce není v postavení uprchlíka.
7. Žalovaný podotkl, že žalobce své tvrzené právo na soukromý a rodinný život měl a mohl uplatňovat primárně podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a nikoliv na základě azylového zákona.
8. Žalobní námitky jsou dle žalovaného pouze v rovině obecného nesouhlasu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádná konkrétní pochybení, kterých se měl správní orgán v průběhu správního řízení dopustit, pouze toliko odkázal na určitá ustanovení zákona, bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalovaný pak trvá na tom, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Správní orgán posuzoval případ žalobce s individuálním přístupem, jeho správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalovaným byly rovněž dodrženy procesní postupy a pravidla formální právní logiky.
9. Z výše uvedených důvodů pak žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

12. Žalobce podal dne 29. 11. 2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z obsahu správního spisu bylo krajským soudem zjištěno, že žalovaný poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 7. 4. 2015.

- Předchozí řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bylo však zastaveno, jelikož se žalobce nedostavil k pohovoru k žádosti. Z tohoto důvodu bylo také ve věci druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodováno žalovaným meritorně. V podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je jeho malá dcera, které by chtěl pomoci. V rámci pohovoru provedeného dne 15. 12. 2017 dále uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále jen „Vietnam“), kinhské národnosti, je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace. Je svobodný, má jedno nezletilé dítě, které žije v České republice se svou matkou. Žalobce do České republiky (dále také jen „ČR“) přicestoval v roce 2008 na základě víza za účelem podnikání (při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže s vycestováním). V jiných státech Evropské unie nebyl a nemá udělená žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Žalobce potvrdil, že jeho zdravotní stav je zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. O mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že v ČR je lepší životní úroveň, než v jeho vlasti, a hlavně poukazoval na to, že v ČR má družku a dítě (pozn. družka je odlišná od matky jeho dítěte). V České republice byl žalobce Obvodním soudem pro Prahu 5 odsouzen rozsudkem sp. zn. 38 T 91/2011 (právní moci nabyt dne 18. 10. 2011) za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a to k trestu odnětí svobody v trvání 2 let nepodmíněně. Dne 3. 1. 2013 byl na základě amnestie prezidenta republiky propuštěn na svobodu. Žalobce se provinil i mařením výkonu rozhodnutí a vykazání dle ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 23. 2. 2015, sp. zn. 3 T 19/2015, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců nepodmíněně.
13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědí vycházel z Informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015; Informace Amnesty International – Vietnam ze dne 22. 2. 2017; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Vietnamu z května 2016; Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016 a zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017. Žalobce nevyužil možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí blíže seznámit, nevzneshl žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání.
 14. Lze shrnout, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že na území ČR má malé dítě a zároveň je zde vyšší životní úroveň, než ve Vietnamu.
 15. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
 16. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na

www.nssoud.cz).

17. Žalobce v žalobě uplatnil v podstatě dvě žalobní námitky. První z nich spočívala ve formálních nedostatcích napadeného rozhodnutí. Druhá námitka se pak týkala věcného posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaný neměl přihlídnout k okolnostem daného případu a tomu, co vyšlo při tomto řízení najevo, zejména pak rodinným a soukromým poměrům žalobce.
18. Pokud jde o namítané formální nedostatky rozhodnutí, krajský soud uvedené žalobní námitce nemůže přisvědčit a konstatuje, že neuvedení místa bydliště žalobce či kompetenčního ustanovení nečiní rozhodnutí nezákonným, neboť z rozhodnutí je identifikace žalobce dostatečně zřejmá a ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. V tomto lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 – 127 který je toho názoru, že: *„Žalobce v žalobě namítal porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2). Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údajem umožňujícím identifikaci fyzické osoby se rozumí mimo jiné místo trvalého pobytu. Žalovaný podle názoru soudu nepostupoval v rozporu s cit. ust., protože žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze tzv. místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby, proto žalovaný nepochybil, když identifikoval žalobce jednoznačně, byť jinými údaji. V daném případě o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Zejména proto, že žalobce je ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností a rovněž evidenčním číslem žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR.*

Soud neakceptoval ani námitku absence odkazu na procesní (kompetenční) právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno. Touto problematikou se zabýval již Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 92/2011 - 118 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „Zatímco na samotný výrok či na označení účastníků jsou kladena velmi přísná měřítka, u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem. Zdejší soud k tomuto dodává, že v dané věci není pochyb ani předmětem sporu, že v daném případě žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, proto absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodování ve smyslu hmotněprávním.“

19. Tento závěr krajského soudu obstál i v následném přezkumu u Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48) a případnost odkazu na něj nezpochybňují ani změny provedené v soudem zmíněné právní úpravě, jak vyplývá z ustanovení § 77 a § 78 aktuálního znění zákona o azylu. V tomto případě jde o velmi obdobnou situaci jako v citovaném rozhodnutí, a proto krajský soud nepovažuje žalobní námitku stran formálních nedostatků za způsobitou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud nemá pochyb o tom, že žalovaný rozhodoval jako

věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, absence kompetenčního ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho neurčitost ani nezákonnost, žalobce byl v rozhodnutí označen tak, že jeho identifikaci nelze zpochybnit (bylo uvedeno jeho jméno, datum narození, státní příslušnosti, místo hlášeného pobytu v ČR a evidenční číslo žadatele o mezinárodní ochranu, které je jedinečné). Krajský soud rovněž neshledal namítanou nekonkrétnost a neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Žalobce krom této obecné námitky nesdělil, v čem konkrétně namítané vady spatřuje. Z výrokové části rozhodnutí navíc není pochyb o tom, o jaké otázce bylo rozhodováno (neudělení mezinárodní ochrany) a dle jakého zákonného ustanovení. Nadto ani z obsahu samotného žalobního podání není zřejmé, že by namítané nedostatky měly jakýkoli negativní dopad veřejných subjektivních práv žalobce.

20. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. V otázce věcného posouzení krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdil) nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že vlast opustil legálně v roce 2008, když do ČR přicestoval za prací a disponoval vízem za účelem podnikání. Udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu tak nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Vietnamu s touto problematikou vůbec nespojoval. Z uvedeného je zřejmý účel podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to legalizace pobytu. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, v rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, uvedl: *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* V rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v*

případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR“

23. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že *...„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50, je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*
24. Rovněž žalobcem namítané ekonomické důvody (nemožnost získat zaměstnání či nedostatek materiálního a sociálního zázemí) nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43).
25. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyváá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny již citovaným zákonem o pobytu cizinců. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tak soud plně ztotožnil.
26. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona, proto na něho toto ustanovení nedopadá. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí ani žalobce nebrojil.
27. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
28. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Nejvyšší správní soud se k tomuto vyjádřil dále v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, takto: „*Udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.*“ Samotné správní rozhodnutí tak podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

29. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“
30. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že na území ČR má malé dítě a zároveň je zde vyšší životní úroveň, než ve Vietnamu. Krajský soud hodnotil, zda žalovaný nevybočil z mezí, které mu pro správní uvážení stanovuje zákonná úprava. Při posuzování pak krajský soud vycházel z toho, že správní uvážení neznamená libovůli správních orgánů v rozhodování a nemůže vést k nepodloženým rozhodnutím. Každé správní uvážení probíhá v přesně vyznačených mezích, stanovených příslušnou správní právní normou, minimálně podle základních zásad, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů a to podle zásady legality a vázanosti správy zákonem. Lze konstatovat, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, když vycházel ze žádosti žalobce, jeho výpovědí, z Informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015; Informace Amnesty International – Vietnam ze dne 22. 2. 2017; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Vietnamu z května 2016; Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016 a zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017. Při svém posuzování nevybočil z rozsahu stanoveným zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou, na kterou i ve vyjádření k žalobě odkazoval. Své argumenty řádně odůvodnil, když vzal v potaz konkrétní skutkový stav žalobce, včetně jeho ekonomické, rodinné i sociální situace (viz. str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Krajský soud ve shodě se žalovaným podotýká, že odkaz žalobce na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou

Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 je pak zcela nepřiléhavý, jelikož žalobce není v postavení uprchlíka. Krajský soud tak uzavírá, že neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena, či důvod k tomu, aby se soud od judikatury, z níž žalovaný ve svých úvahách vycházel, odklonil.

31. Krajský soud obiter dictum upozorňuje, že institut azylu slouží k ochraně osob, které jsou na území své vlasti pronásledovány. Takový institut tak nelze využít k legalizaci pobytu cizince na území České republiky z důvodů, jež nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu. V případě žalobce je navíc zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. V průběhu správního řízení naopak vyšlo najevo, že ten se se svým dítětem fyzicky nestýká, když pouze měsíčně přispívá určitou finanční částkou. Výkon svého rodičovského práva tak může tímto způsobem vykonávat i ze zahraničí. Krajský soud ve shodě se závěry správního orgánu tak žalobcovy námitky jako důvodné pro udělení humanitárního azylu v tomto případě neshledal.
32. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
33. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl ve Vietnamu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z výpovědi žalobce, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalovaný

přesvědčivě zdůvodnil, že nebyla zjištěna žádná hrozba v souvislosti s návratem žalobce do jeho vlasti, ani mu nehrozí žádná újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o udělení mezinárodní ochrany v České republice (viz více Informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015). V této souvislosti se zabýval otázkou rodinného života žalobce, konkrétně jeho sdělení, že v ČR žije jeho družka a dcera. Příléhavě v tomto směru odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť instrumentem pro legalizaci pobytu takového cizince je zákon o pobytu cizinců, nikoliv zákon o azylu.

34. Správní orgán dále konstatoval, že ve Vietnamu rovněž neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a žalobci tak nebude po návratu ohrožen na životě nebo lidské důstojnosti. Krajský soud pouze stručně doplňuje, že z informací dostupných mu z úřední činnosti, včetně zpráv z veřejných sdělovacích prostředků, lze shodné závěry učinit i v současnosti.
35. Krajský soud uzavírá, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
36. Přisvědčit musí i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
37. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně ještě jednou v podrobnostech odkázat.
38. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
39. Žalobci na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či ochrany doplňkové) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně, či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení.
40. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. března 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce